

NACH
SCHWITZERLAND

Marc Swerts

NACH
SCHWITZERLAND

B

2021

Beefcake Publishing, Gent

Eerste druk mei 2021

© 2021 Marc Swerts & Beefcake Publishing
Ontwerp Lennard van de Laar
Portret auteur Frans Lahaye
Foto omslag Edwin de Jongh

ISBN 9789493111615 – NUR 301

Beefcake Publishing
E. Seghersplein 21, B-9000 Gent

www.beefcakepublishing.be
www.facebook.com/beefcakepublishing
www.instagram.com/beefcakepublishing

www.marcswerts.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Not all those who wander are lost.'

J.R.R. Tolkien

‘Ping!’

Langzaam openden de liftdeuren zich op de zesde verdieping van het S-gebouw, als gordijnen voor het podium van het theater. Professor doctor Dekker, hoogleraar in de sociale psycholinguïstiek, zag de gang voor zich verschijnen.

Hij was de enige overgebleven passagier, nadat drie collega’s onderweg naar boven op lagere etages waren uitgestapt. Dekker wachtte een paar tellen, retoucheerde nog snel met een simultane beweging van zijn beider handen de zijkanten van zijn kapsel en trad dan naar voren. Bij het verlaten van de cabine moest hij zijn ogen even dichtknijpen vanwege het zonlicht dat uit een zijraam pardoos een felle straal op zijn gelaat projecteerde. Het verraste hem op een prettig hinderlijke wijze. De klikgeluiden van enkele camera’s verzon hij er ook nu weer graag bij.

Zijn gang. Die zag er verlaten uit, alsof hij de eerste was vandaag. De vibrerende schaduwen uit de openstaande deuren verderop en een vaag geroezemoes en getik verrieden echter de aanwezigheid van reeds gearriveerde collega’s.

Dekker passeerde de toiletdeuren die hij deze ochtend kon negeren. Tijdens de autorit vanuit Utrecht had hij even gevreesd dat zijn maag en darmen bij

aankomst zouden opspelen. Hij was ongeveer bij Den Bosch een vervelende druk in de onderbuik beginnen te voelen, de naweeën van het exquisite diner gisteravond. Zijn binnenwerk was zich met elke kilometer meer en meer gaan roeren, zoals de donder naderend onheil voorspelt. Stijf rechtop gezeten had hij een tijdje alleen zijn armen en pink bewogen, had hij geen wind durven laten, en had hij er zich in lichte paniek al op ingesteld dat hij zich op het parkeerterrein van de BrU in gezwinde draf naar het S-gebouw zou moeten spoeden.

Tot hij het kleingeld in het bakje naast het stuur had gezien en bij het eerstvolgende tankstation was gestopt om daar te doen wat gedaan moest worden. Toen hij even later opgelucht bij de dame van de krantenkiosk nog een koffie had betaald en weer in zijn Volvo was gekropen, voelde de hele scène als een vage reminiscentie naar vroegere reizen, meer bepaald naar de plaspauses die op de Duitse Autobahn richting Oostenrijk vanwege Greetje of Margriet met regelmatige tussenpozen moesten worden ingelast.

Het had hem alvast in een gepaste vakantiemodus gebracht.

Dekker liep kweik verder. Op weg naar het secretariaat zag hij zijn mensen in de verschillende kamers in diverse houdingen achter hun computer zitten: de meeste jongeren met frisse kop en energie, de oudere garde uitgezakter en gelatener en vaak naar buiten starend. Sommigen leken even te schrikken als hij bij het voorbijgaan een blik naar binnen wierp. De kamer van Breugelmans was opnieuw leeg, zoals geregeld de laatste tijd op dit uur van de dag. Hij zou hem er eens op moeten aanspreken. Maar niet deze week.

Het secretariaat was gelukkig al wel bezet.

‘Hai hai hai, die Sonja!’

Zijn secretaresse wipte op met een licht afwerend gebaar van haar armen en keek hem vervolgens vluchtig en bewolkt aan. Ze zei niks, ze zuchtte wel.

‘Also, Sonja, alles fertig?’

Het toverde zelfs geen schijn van een glimlach op haar gezicht. Ze trok een bureaula open en haalde er een plastic mapje uit met een paar foldertjes en papieren, dat ze vervolgens voor zich hield. Toen ze er ongeduldig mee begon te wapperen, snapte Dekker dat hij het van haar moest aannemen.

‘De reisdocumenten, I priesjuum?’

Sonja zuchtte weer.

‘Informatie over het hotel en het centrum en de lijst met deelnemers. En het vliegticket. Rechtstreekse vlucht vanuit Eindhoven, met Helvetica Airlines. Niet verliezen! Mijn eigen ticket bewaar ik zelf wel.’

Dekker salueerde met gestrekte rechterhand naar zijn slaap, maar dat ontging zijn secretaresse omdat ze haar dikke brilglazen alweer op iets anders had gericht. Hij kon verder niks adremmerigs bedenken, zodat hij zich maar keerde en weer de gang opliep. In zijn kamer aangekomen mikte Dekker eerst het mapje op zijn tafel, hing vervolgens zijn jasje aan de kapstok om zich dan handenwrijvend op zijn ruime bureaustoel neer te vlijen. Het liefst had hij nu ook zijn schoenen uitgegooid om zijn voeten op tafel te kunnen planten, in lijn met de voorpret die door zijn lichaam zinderde.

Hij pakte het mapje op en haalde er de inhoud uit. Het ticket was businessclass, maar dat stelde op zo’n korte vlucht nauwelijks wat voor. Je mocht wel in- en uitstappen vóór het gewone volk, dat wel, en je kon je benen strekken tijdens de vlucht, en je spaarde meer airmiles, maar na het aperitief en de snelle hap was je alweer aan het dalen. En bij aankomst zou hij alsnog

tijd verliezen omdat hij op Sonja zou moeten wachten die als het even tegenzat misschien wel een stoel op een van de achterste rijen in economyclass zou krijgen.

Ter compensatie spraken de foto's in de brochure over het hotel en aanpalend congrescentrum tot de verbeelding. Sauna. Zwembad. Tennisterrein en squashbaan. Luxueuze kamers en een uitgebreid ontbijtbuffet met zicht op de Voor-Alpen. Mooi mooi mooi.

En dan de lijst met deelnemers. Geen verrassingen, zo te zien. The usual suspects: Gilbert, Pieters, Yamamoto, Patresi, en de rest van de klik, inclusief Roberto en Rodrigo, de bijzondere gasten uit Madrid, de Spanjaarden die dit jaar eens extra in de bloemetjes gezet zouden worden. Op een paar uitzonderingen na allemaal mensen die er bij eerdere edities ook bij geweest waren, in Toronto, in Milaan, in Shanghai. En nu dus in Bern. Zijn eigen naam stond er uiteraard ook tussen, zowel als lid van het organiserend comité als feitelijke deelnemer, om er de eer van de Brabantse Universiteit te verdedigen. Maar helaas ook nu de naam van Proost, het Belgenmannetje, de ongere betweter uit Leuven.

Dekker stond op uit zijn stoel om een opkomende ergernis te onderdrukken en liep naar het raam. Hij zag de andere gebouwen en het bos in de verte, en onder zich de campus van de BrU vol miniatuurmensjes. Het genereerde spontaan een aangenaam gevoel van enige gewichtigheid. Dekker bracht zijn beide handen op zijn rug en schreed langzaam van de ene kant van het raam naar de andere, in stijl, terwijl hij naar beneden tuurde. Vanuit zijn arendsnest. Hij dacht daarginds bij het parkeerterrein even de figuur van Breugelmans te ontwaren, ergens in de schaduw van het B-gebouw toen de telefoon ging. Sonja.

‘We hebben een probleem.’

Ze gaf hem niet de gelegenheid voor een repliek.

‘Kom anders maar naar het secretariaat, dan zie je het met je eigen ogen. En mag je het gelijk oplossen!’

Ze had alweer neergelegd, er blijkbaar simpelweg van uitgaande dat Dekker meteen braafjes haar bevel zou opvolgen. Alsof zij de baas was. Alsof zij hier het departement moest runnen en hij dus maar te luisteren had. Geërgerd pakte hij zijn jasje weer van de kapstok, trok het aan, en verliet zijn kamer. In het secretariaat zat Sonja hem met een cynische expressie op te wachten, met gekruiste armen. Dekker ging verder waar het telefoongesprek van daarnet abrupt was opgehouden.

‘Waar heb je het in hemelsnaam over? Wat voor probleem?’

Sonja antwoordde niet, maar knikte een tikkeltje hautain in de richting van de kast aan de zijkant. Dekker volgde haar blik, wist even niet waarop hij moest letten, maar zag toen wat zij zag. Eerst begreep hij het niet. Daarna begreep hij het maar al te zeer.

En inderdaad, Sonja had gelijk: ze hadden een probleem.

‘De melk is op!’

Het was een als mededeling verpakte vraag, of zelfs een dwingend verzoek, gericht aan de anderen rondom de ontbijttafel. Carlo hield de lege fles omgekeerd boven zijn bord, waarin hij net het laatste restantje melk had geledigd, en schudde en draaide er vervolgens even mee om te bewijzen dat de bodem echt geen druppel meer losliet. Bianca ging onverstoord door met het smeren en beleggen van boterhammen.

‘Dus Carlo Breugelmans, wat doen we dan?’

Carlo dacht even heel erg diep na.

‘Dan eten we de cornflakes droog?’

Het gezicht van Bianca liet blijken dat ze dit antwoord, of eventueel een ander wijsneuzerig antwoord in die trant had verwacht. Ze was niet onder de indruk.

‘Hoe jij je cornflakes eet, lieve jongen, dat moet je zelf weten. Maar ik meen me te herinneren dat we hadden afgesproken dat diegene die de fles leeg maakt...’

Carlo kende het vervolg, en maakte met zijn twee handen duidelijk dat het al goed was. Hij stond op en slofte richting kelder, daartoe wellicht extra aangespoord door het ‘lieve jongen’ en de uitleggerige toon waarop zijn moeder nog even de huisregels voor hem dreigde te gaan spellen. Alfred verschool zich achter de ochtendkrant, in een poging zich te onttrekken aan de interactie tussen zijn vrouw en zoon. Hij zag schreuwelijke koppen over nieuwe botsingen in de Gazastrook, er was iets over een staking bij het openbaar vervoer, en over een verwachte orkaan in de Caraïben. Dus ook in de rest van de wereld was er gedoe.

‘En ben je er klaar voor?’

Dat was Bianca weer, maar deze keer bedoeld voor Anna, zijn dochter.

‘Ja, mam!’

‘En heb je het gisteren nog eens doorgenomen?’

‘Ja-ha!’

Bianca sneed een stapeltje klaargemaakte boterhammen doormidden, deed ze vervolgens in een broodtrommel en reikte die aan Anna.

‘Dus welke nationaliteit had Columbus?’

‘Jeetje, mam, niet weer, hè. Uh... Portugees?’

Bianca legde prompt haar mes neer.

‘Nee, een Italiaan. Uit Genua. Zeg meid, wat heb jij gisterenavond eigenlijk nog uitgespookt op je kamer?’

Anna zuchtte, keek vervolgens wat geforceerd op haar horloge, greep de brooddoos, deed twee diva-achtige kusgebaren met haar hand, en liep haastig de keuken uit. Terwijl haar bus er pas over een kwartiertje zou zijn. Bianca nam het volgende stapeltje boterhammen en gluurde en passant naar Alfred boven zijn krant. Heel kort, maar voldoende om duidelijk te maken dat ze vond dat hij er ook wel eens wat van mocht zeggen.

Carlo verscheen weer ten tonele, als een sherpa die een top in de Himalaya had bereikt, en plaatste de volle fles melk pal in het midden van de tafel, daarmee aangevend dat hij nu voor de volgende drie maanden wel weer genoeg had gedaan. Hij ging terug op zijn plek zitten en schrokte zijn cornflakes verder op. Zonder toevoeging van extra melk, als om nog eens te benadrukken dat zijn expeditie richting kelder door puur altruïsme was ingegeven. Door zijn smakkende geluiden viel het contrast met de stilte in de ruimte extra op.

Alfred wist ondertussen ongeveer alles over het wereldnieuws van die dag wat hij wilde weten, maar had geen zin om de krant weg te leggen. Gelukkig bood het kruiswoordraadsel op pagina negen soelaas. Verticaal drie: naam van een rivier in Duitsland. Zes letters. Rijn viel dus al af. Donau ook. Of liep die niet door Duitsland? Het zou de Moesel kunnen zijn. Ah, en bij horizontaal twee, ook toevallig: wie had Amerika ontdekt?

Carlo had zijn bord in recordtempo leeg. Hij stond weer op, nam in één beweging de andere brooddoos over van Bianca, en vertrok op zijn beurt.

‘En doe je hesje aan.’

Bianca had het hem nageroepen, ook al wist ze zelf wel dat het wellicht tevergeefs was. Ze begon aan het volgende stapeltje boterhammen. Alfred hoorde ritse-lende geluiden van de broodzak. Verticaal zes: ander

woord voor irritatie.

‘En moet jij ook niet eens opschieten? Je bent weer laat vandaag.’

Alfred zag dat het inderdaad net over acht was, het moment waarop hij op betere dagen, ongeveer samen met Carlo, vertrok.

‘Pff, klopt. Ik ga me nog even wat opfrissen.’

In de badkamer maakte hij een paar rondjes in de rechthoek tussen de douchecel en de wasbak, ijsberend als een artiest met podiumvrees. In de spiegel zag hij een man die zonder veel mimiek terugkeek. Hij boog wat voorover, en merkte nu twee haartjes op die uit zijn linkerneusgat staken, en een zwart puistje op zijn wang. Die waren vast vanop enige afstand niet te zien. Dus hij deed er voorlopig maar niks aan. Het maakte niet uit.

Vroeger wel.

Ooit had hij hier, op dit plekje, met enige trots naar datzelfde gezicht gekeken. Jaren geleden, meer dan twee decennia terug, net na zijn aanstelling aan de Brabantse Universiteit, toen hij het lesgeven nog dacht te moeten oefenen, nam hij er zelfs de pose bij aan van een docerend orator die voor de klas zijn discipelen onderrichtte, waarbij hij zich een luisterend publiek voorstelde dat hem in stilte en allerdevoetst aanhoorde. De rimpeltjes nu rond de ogen, de eerste aanzet tot een dubbele kin, en het onherroepelijk dunnende en grijzende haar, het waren beginnende ouderdomsvervalsingen die hij soms positief voor zichzelf probeerde uit te leggen, bijvoorbeeld dat ze hem autoriteit en een zeker professorabel charisma verleenden, en dat ze hem tegelijkertijd de gezellige allure gaven van een bon vivant. Op die manier gesteld vormden ze zelfs een ideale combo, horend bij een wetenschapper die weliswaar serieus met zijn vak bezig was, maar toch ook

dicht genoeg bij het volk bleef staan. Wishful viewing.

‘Hei Alfred, waar blijf je nou?’

Verdomme, Bianca. Om zijn bezoek aan de badkamer toch nog enige zin te geven, draaide hij het kraantje van de wasbak open, hield zijn vingertoppen onder het stromende koude water, en bette vervolgens even zijn oogleden. Zijn gelaat zag er daarna nog hetzelfde uit. Weer in de keuken stond zijn brooddoos al klaar aan de rand van de ontbijttafel. Bianca was bezig de vaatwasser uit te ruimen.

‘Nou Alfred, veel plezier op het werk. Ga je leuke dingen doen?’

Iets in zijn uitdrukking bracht het haar in herinnering.

‘Ah sorry, ja, tentamens nakijken.’

Ze tuitte haar lippen wat beteuterd om zich solidair te tonen. Alfred liet met een zwaaibeweging van zijn pols weten dat het wel in orde was. Toen Alfred buiten zijn wagen startte, nam een automatische piloot het meteen van hem over. Bij het eerste kruispunt bedacht hij dat ze volgende week in ieder geval een paar dagen van Dekker verlost waren. Dat was ook wel wat waard.

Maar dan was er nog steeds Olga.

Olga Boldovan.

De Hongaarse.

Uit het voormalige Oostblok.

Ervaar, Olga, ervaar.

Ze was een kwartier geleden uit haar flat vertrokken, te voet, en was nu ongeveer in het midden van het parkje vlak bij de campus aanbeland. De instructies van Magda indachtig observeerde ze de dauwdruppels

op de bladeren, zag ze het zonnetje schijnen, hoorde ze een hond in de verte blaffen, beluisterde ze haar eigen stappen, voelde ze de druk van de aarde onder haar zolen, maar vooral, lieve Magda, dacht ze de hele tijd aan die godverdomse tentamens die moesten worden nagekeken.

Ervaar, Olga, ervar. Zo had haar therapeute het tijdens hun laatste sessie steeds maar herhaald, als een mantra. Voel, voel diep vanbinnen. Want ze moest op zoek naar haar eigenste wezen, via een persoonlijke ontdekkingstocht naar haar echte ik, naar datgene wat haar als mens definieerde, haar essentie, naar dat wat haar tot Olga maakte. Dat was haar opdracht, zo had Magda bezworen, waarbij elke tinteling van belang was, elke sensatie, elke hartslag, elke ademteug, elke prikkel. Het contact moest weer hersteld worden, niet alleen met haar ware zelf, maar ook met de wereld, met de natuur, met de aarde die haar thuis was, de aarde die niet zomaar ergens een plek was die ze gewoon eventjes bezocht, maar een ruimte, een geheel waar ze een integraal onderdeel van uitmaakte, zonder dewelke zij niet eens zou kunnen bestaan.

Die zoektocht was deel van een proces, een expeditie om haar weer in het reine met zichzelf te laten komen, om het contact met haar wezen te herstellen, met haar kern, met het kind in haar.

Of zoiets.

Dus had Olga het vanmorgen nog maar eens geprobeerd, een paar van de oefeningen die ze van Magda had meegekregen. Ze had haar koffie extra langzaam gedronken, zodat ze de drank kon beleven, kon ervaren, zonder melk of suiker, in al zijn puurheid op haar lippen en haar tong en in haar keel maximaal kon savoureren, om de koffie echt, echt, echt te proeven.